

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Jézus Szíve Plébánia havilapja

2016. január

150 Ft

Grácián testvér

A fatimai jelenés 100. évfordulója

Ez évben ünnepeljük a fatimai jelenés 100 éves évfordulóját. Ezért a ferences falinaptárunk is ezt erősíti a felajánló imával együtt. Ebben az évben különösen forduljunk a Szűzanya felé, és próbáljuk megélni az ő üzeneteit, amely segítség és gyógyulás mindenki számára.

A fatimai üzenetek egyértelműen hangsúlyozzák a bűnbánatot, a kiengesztelődést, Isten és a környezetünk felé, ajánlja a rózsafüzér imádságot, mint mentőövet, kéri, hogy sokat használjuk a szenteltvizet, sokat kérjük a szenteket és a Szent Őrzőangyalok támogatását, törekedjünk a jóra, és bármi történik a világban, ne félelemmel, hanem reménnyel figyeljük a világ eseményeit. Azt mondta Szent Ferenc, hogy az idők jeleit mindig figyeljük. A Szűzanya pedig azt mondta: "minden a szemünk láttára fog kibontakozni, és mindennek be kell következnie. Sok nehézség vár a világra, de végül Szeplőtelen Szívem győzni fog." Ezért fontos, hogy többször ajánljuk magunkat és szeretteinket Szűz Mária Szeplőtelen Szíve biztos menedékébe.

Szent II. János Pál pápa a merénylete után a gyilkos golyót elvitte Fatimába, és behelyezték a Szent Szűz szobrának koronájába. Megköszönte, hogy megóvta őt a biztos haláltól, és kérte minden ember számára az

ő oltalmát. A merénylet után a fatimai titkokat - melyet elődjeik csak részben, vagy óvatosságból nem közöltek - ő nyilvánosságra hozta Lucia nővérrel való egyeztetése után, melyben felhívja a figyelmet az utolsó

idők jó és rossz harcának eseményeire a világban és az egyházban. Nagyon tudatosan éljünk keresztségi fogadalmunkban mondott ígéreteink szerint, és hitelesen éljük meg keresztyén hivatásunkat.

Ezért ebben az évben különösen is aktuális a Szent Szűz felhívása az imádság erősítésére és a szentségi élet megélésére. A Szeplőtelen Szívnek való felajánlás mindenki számára egy menedék lesz, amely segít átvé-

szelni a nehéz időket.

Szeretettel ajánljuk mindezek megerősítésére az alábbiakban közölt belső gyógyulás imáját és az ír áldást az év elején, az újesztendőben.

Imádság belső gyógyulásért

Uram Jézus, te azért jöttél, hogy gyógyítsd a megtört és aggódó szíveket. Kérlek téged, hogy gyógyítsd meg azokat a sebeket, amelyek felkavarják a szívemet; kérlek, különösen azokat gyógyítsd be, amelyeket bűnömmel okoztam.

Kérlek, lépjél be az életembe, gyógyíts ki engem lelki bajaimból, amelyeket gyermekkoromban szedtem magamra és azokból a sérüléseimből, amelyeket ezek életem során okoztak.

Uram Jézus, te ismered az én gondjaimat: mindet a te szívedbe helyezem, ó Jó Pásztor. Kérlek téged arra a sebre, amelyet szíveden ütöttek, gyógyítsd meg azokat az apró sebeket, amelyek az én szívemen nyíltak. Gyógyítsd meg emlékeim sebeit, hogy abból, ami velem történt, semmi se okozzon nekem többé fájdalmat, aggódást és gondokat. Gyógyítsd be Uram azokat a sebeket, amelyek életemben a bűn gyökeréből fakadtak. Meg akarok bocsátani mindenkinek, aki engem meg-

sértett. Tekints belső sebeimre, amelyek miatt képtelen vagyok még a megbocsátásra. Te azért jöttél, hogy gyógyítsd a megtört szívűeket – gyógyítsd meg az én szívemet, Uram!

Gyógyítsd meg Uram azokat a belső sebeimet, amelyekből testi bajaim származnak.

Felajánlom neked Uram a szívemet: tisztítsd meg és add nekem a Te isteni szíved érzéseit! Segítség, hogy alázatos legyek!

Engedd meg Uram, hogy begyógyuljon az engem nyomasztó fájdalom, amit szeretteim halála miatt viselek.

Add, hogy újra békém és örömöm lehessen abból a tudásból, hogy te vagy a feltámadás és az élet!

Tégy engem feltámadásod hiteles tanújává, hogy továbbadhassam győzelmed hírét a halál felett, és tanúskodhassak élő jelenlétedről mi közöttünk. Ámen.

Régi ír áldás

Áldjon meg az Úr, és töltsse el:

szívedet békével és melegséggel,
elmédet bölcsességgel,
tekintetedet világossággal és vidámsággal,
füleidet mennyei muzsikával,
ajkaidat kacagással,
orrodát finom illattal,
kezeidet gyengédséggel,
karjaidat erővel,
lépteidet lendülettel,
lábaidat tánccal,
egész lényedet jó egészséggel.

Így hagyja az Úr az Ő áldását minden időben Rajtad nyugodni. Vezessen és oltalmazzon Téged, örömmel töltsön el életed útján, bátorítson nehéz időkben.

Bedők Péter

Emlékmise boldog IV. Károly királyunk koronázásának centenáriumára

Boldog IV. Károly (1887–1922), az utolsó magyar király koronázásának századik évfordulója 2016. december 30-án volt. Ennek emlékére Erdő Péter, Magyarország prímása, Esztergom érseke tartott szentmisét a Mátyás templomban, amelyen részt vettek a Habsburg-család tagjai, Habsburg Károly és György is, Boldog IV. Károly unokái.

A száz évvel ezelőtti eseményen részt vett az akkor még csak négyéves Habsburg Ottó is, aki később sokat munkálkodott az Európai Unió létrehozásán, és egész életében Magyarország nemzetközi népszerűsítésére törekedett. Boldog IV. Károly felesége Bourbon Pármái Zita volt, aki szintén 1916. december 30-án lett királyné.

A királykoronázás ünnepséget a háború alatt nagy előkészületek előzték meg. A Mátyás templom előtt, a Szentháromság téren történt a koronázási eskütétel, majd a felvonulást követően a koronázási lakoma következett volna, azonban IV. Károly az összes lakomára készített ételt a fővárosi hadikórházba küldte, anélkül, hogy bárki is evett volna belőle.

A királykoronázás századik évfordulóján a prédikációban és a szentmisét követő előadásokban dicsérték Boldog IV. Károly példamutató személyiségét, aki egyszerre volt istenfélő, katona, politikus és családfő is. IV. Károly és Pármái Zita gyümölcsöző házasságból nyolc gyerme-

IV. Károly király eskütétele 1916. december 30-án

Istenünk, aki Boldog Károlyt
a földi királyságból
vizsontagságos úton
a Te országodba vezetted,
és mennyei koronával
jutalmaztad,
az ő közbenjárására
add meg nekünk,
hogy Szent Fiadat
és testvéreinket szolgálva
mi is eljussunk az örök
életre.

A mi Urunk, Jézus Krisztus,
a te Fiad által, aki veled él
és uralkodik
a Szentlélekkel egységben,
Isten mindörökkön-örökké.
Ámen.

kük született. Példaértékű házastársi kapcsolatuk miatt Boldog IV. Károly emléknapja, esküvőjük napja, október 21-e lett. IV. Károlyt törvényesen koronázták magyar királlyá, mivel Csernoch János esztergomi hercegprímás, Tisza István miniszterelnökkel közösen tették a Szent Koronát IV. Károly királyunk fejére.

A száz évvel későbbi emlékmisét ugyancsak a magyar egyház vezetője mutatta be, és a misén részt vett a törvényes trónörökös, Habsburg Károly is. A szentmisén Liszt Ferenc Koronázási Mise című művének részleteit hallhattuk. A liturgiát követően a Szentháromság téren emlékbemutató következett korhű öltözékben, melyen Habsburg György szólt az ünneplőkhöz. 100 évvel ezelőtt ez volt az első királykoronázás, ahol a császári himnusz helyett a magyar himnuszt játszották. A mostani megemlékezést ugyancsak a magyar himnusz zárta.

A zalaegerszegi ferences templom hivatalos neve a két világháború között IV. Károly fogadalmi templom volt. Legyünk büszkék rá, hogy Mindszenty József IV. Károly emlékére állította templomunkat, hiszen életútját végigkövetve láthatjuk példaértékű, személyes hitének erejét, családapaként tanúsított magatartását, a vérontás ellenzését és Magyarország iránt tanúsított elköteleződését.

Karol Jozef Wojtyła (II. Szent János Pál pápa) édesapja IV. Károly iránti tiszteletből a Karol nevet adta fiának, aki 2004-ben avatta boldoggá IV. Károlyt.

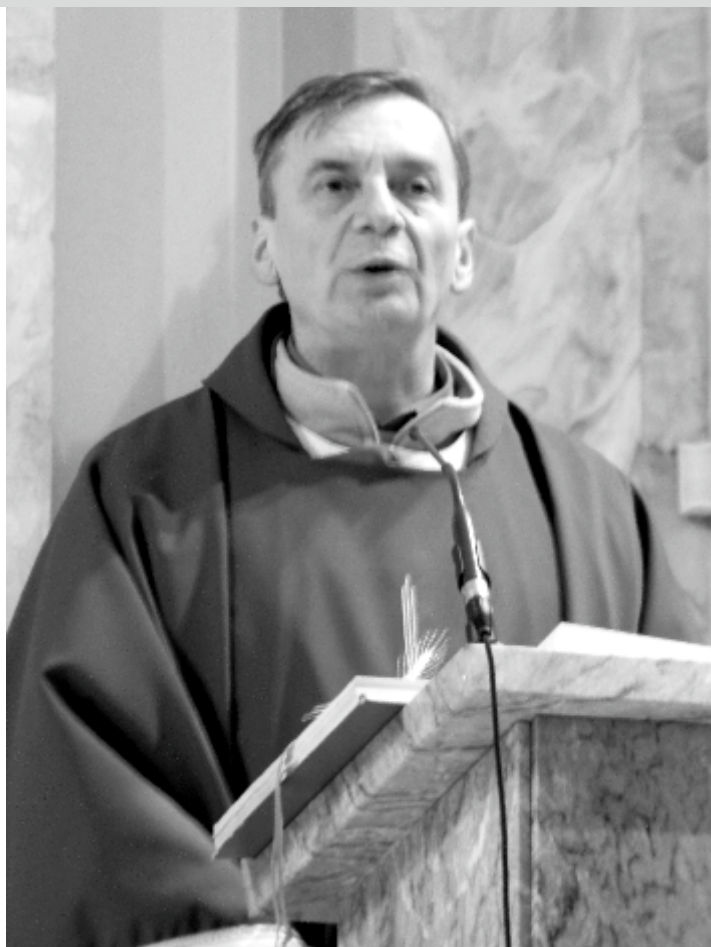
P. Mészáros Domonkos OP lelkigyakorlata – 2016. december 16. péntek

Mária, taníts minket Isten dicsőítésére!

Az Újszövetség egyik legfontosabb tanítását említi az Úr Jézus, amit az Evangéliumban hallottunk, ami az Ő egész életének a magatartása, amikor kifogásolja, hogy csak ideig-óráig akartatok fény sugarában gyönyörködni, Ő azonban állandóan gyönyörködik az Atyában. És mert állandóan hódol a Mennyei Atya kiáradó szeretetének, ezért gyógyít, ezért bocsátja meg a bűnöket, mert ez az Ő Szentháromságos közössége az Atyával és a Szentlélekkel. Ez az, ami nem pusztán jámborkodás, nem vallásoskodás, a magam mértéke szerint, vagy más mércéje szerint, nem előírások és törvények betartása, netán muszájból, parancsból, netán félelemből, hanem egy nagyon bensőséges közösség megnyilvánulása ez, ami újjáteremt a világot.

Kik azok, aki ezt felfedezik? Elsősorban a bűnösök, akik éppen a bűn következményeiben élik azt meg, hogy nem azt hozza a bűn, amire számítottak, vagy amit ígért, és ez a következménye nem nekem való, nem érzem jól magamat benne és a másokkal való kapcsolatomban is megromlott. Így egy egész életet élni nagyon nem embernek való, nem az emberi méltósághoz tartozik. Szükségem van valakire, aki engem ebből fölemel, mert magamat nem tudom fölemelni. Ezért volt az, hogy a bűnösök sokkal jobban meglátták az Úr Jézusban azt a bölcsességet, szeretet, teremtő erőt, amit igényeltek, s a farizeusok és írástudók ezt nem látták meg. Mert meg voltak elégedve a saját tudásukkal, de közben valami nagyon komolyan kimaradt belőle: az ideig-óráig való gyönyörködés, ami éppen a Szentháromság közösségének a lényege lenne, vagy az ehhez való tartozás az ingyenességben, éppen ez hiányzik sokakból, s amikor az ember megéli a maga korlátait és bűneit, akkor látja, hogy erre van szüksége.

Óriási veszély az, hogy az ember ideig-óráig találkozik az Istennel, és utána olyan magától értetődően csinálja a dolgait, csak úgy magától. Emiatt van az, hogy meg vagyok elégedve azzal, amit imádkozom, és tőlem ne kívánjanak többet. Nem akarok túlzásba esni, nem akarok túl vallá-

sos lenni, nem akarok túl sokat imádkozni. Ezek mögött van valaki, pl. ismerősök, akiknek elvárásai vannak, a hitetlen ember elvárása, és valahol rendeződöm és igazodom ezekhez a véleményekhez, ezekhez az elvárásokhoz. Ezek azok az elvárások, amik úgy nyilvánultak meg annak idején, hogy lopva körülnéztünk, kik látják, hogy bementünk a templomba, vagy amikor valamilyen hírt, vagy eseményt kellett volna hívó módon értékelni, akkor magamat állítottam le, azért nem beszélek, mert akkor kiderült volna, hogy én keresztény vagyok, és úgy ítélem meg a dolgokat. Nem akarom, hogy kinyilvánuljon, ezért elhallgatom azokat. És nem vettük észre azt, hogy a marxista, ateista keresztényüldözés elvárásai belopakodtak a magam rendszerébe, és már nem is a másik tagad, hanem én alkalmazkodom, és ez máig kihatással van. Amikor a keresztény élet mellett –

szentségekhez való járulás, keresztény elvek stb. – kellene döntenünk, akkor megpróbáljuk „lightosan” elintézni a dolgokat. Ez könnyű elintézés.

Ez a magatartás, simulékonyság odáig jutott, hogy az európai békében és az egész világon a békében - rossz értelemben vett békében - meg kell tagadnom a magam kereszténységét. Amikor jöttek a bevándorlók Ausztriába, maguk a Karitás tagok vették le a keresztet a falról, nehogy a mohamedánok érzékenységét megsértsék. Szeretném látni azt a mohamedán államot, ahol keresztény turisták miatt leveszik a félholdat, vagy egyéb mohamedán vallási jelképet. Szóval simulékonyság vagyunk. Ez annak a farizeusi magatartás mótélya, vagy kovása – ahogy Jézus mondja – amiben ott van az emberi aggodalom, a kiállás bátortalansága, az igazságért való helytállás hiánya és ez ételveszélyes. Mert bennünk teszi tönkre azt, amit az Úr Jézus annyira szeretne látni, hogy nem ideig-óráig gyönyörködünk az Ő fénysugarában, hanem maradjunk benne.

Amikor a Kis Jézus megszületik Betlehemben, miért nem fogadják őt be a betlehemiek? Mert mindegyikükben van valami elvárás. Ha nagy méltósággal jött volna, valami rendkívüli jelenség kísérné, akkor talán, de mit akarnak ezek? Még csak kéne, hogy az én házamban induljon meg a szülés, folyjon el a magzatvíz! Mosni kell, takarítani kell, ilyen kellemetlenségeket nem vállalunk. Igen a lightosság. Az ideig-óráig való gyönyörködés, amiről kiderül, hogy senki nem fogadta be Őt.

Az Úr Jézus nemhogy megbánná ebben a magatartásban, hogy eljött, hanem már előre tudta azt, hogy a keresztet nem lehet kikerülni, ha valaki az Istenhez hűséges. Ennek a keresztnek a belső megnyilvánulása, már rögtön a fogadásnál ott van, mikor Mária nyilván nem mondhatja el mások számára, hogy mit hordoz a lelkében. Mária részéről nincs tétlenség, vagy hazugság,

Először is, el sem hinnék, hogy anygallal találkozott, pláne azt, hogy a Szentlélektől van áldott állapotban, ezért egyenlőre hordoznia kell a találkozás szentségét, ünnepelnie kell a szívében maradéktalanul, s ezt meg is teszi. Magasztalja az Istent, amikor Erzsébet azt mondja: Uramnak, Istenemnek anyja jön el hozzám. Hajlandó elfogadni Isten ajándékát, hódol Isten ajándéka előtt. S most, hogy Betlehemben nem fogadják be, nem

bicsaklik meg benne az Isten előtti hódolat. Az Úr Jézus éppen ezért jött, hogy az emberi elutasítások és langyosságok között megmaradjon és elkezdődjön az Ő megtestesülésével az emberek által az Isten állandó dicsőítése. S ez a kereszténységnek a lényege. Nem az, hogy többször nem vétkezem, nem az, hogy én rendesebb ember vagyok, mint a másik (jó lenne), nem az, hogy nekem kötelességeim vannak, hogy nekem muszájból kell vasárnap eljárni a templomba. Ha így fogalmazom, olyan, mintha az Úr Jézusnak muszáj lett volna föltámadni. Nem muszájból, hanem ajándékból. Mint ahogy karácsonykor sem muszáj eljönni a templomba – persze főünnep és bünt követ el aki nem jön el – de nem azért jövök el, hogy ne kövessék el bünt, hanem hogy ne ideig-óráig gyönyörködjek az Ő fénysugarában, hanem elfogadjam.

Tele vagyunk sebződésekkel, szeretetlenségekkel, amik visszavetik bennünk a lendületet. Tele sértődésekkel, amik visszavetik bennünk a készséget, a nagylelkűséget, a szeretetet. Félelmeink vannak, ítélezéseink vannak, fájdalomaink vannak. S az Úr Jézus ezeket akarja meggyógyítani azzal, hogy Ő beletestesült az én testembe, és a te testedbe, és ebben az emberi testben állandóan meg fogja valósítani a Mennyei Atya akaratát, és állandóan viszonozza az Ő szeretetét. Szeretve vagyok, annyira, amennyire meg sem érdemlem, amennyire magamtól képtelen vagyok, s azért jött el, hogy végre velem együtt megvalósuljon az életben az, mire az Isten temetette a világot, hogy ez a világ hordozhatja őt, elfogadhatja őt, az ő közösségében élhet. S ez az, amiben a kereszténység egy olyan új teremtményt hordoz, ami visszaadja az embernek az eredeti méltóságát. Ez az eredeti méltóság pedig a hálaadás.

Mennyire hiányoznak a templomokból általában a fiatalok, milyen szomorú az, hogy éppen, akik már sok hittant tanultak, azoknak itt kellene lenniük, hogy jaj de jó, hogy az ismereteim, amiket tudok a Jó Istenről, ezek az ismeretek végre személyes kapcsolattá alakulhatnak. És éppen ebben a korszakban marad le a személyesség. Ti azonban csak ideig-óráig akartatok a fénysugarában gyönyörködni. A személyesség marad ki belőle. Pedig azt kellene gyakorolni.

Piarista diákként máig szomorún látom, hogy az évfolyam találkozókon osztálytársaim többsé-

ge nem gyónik és nem áldozik. Miért? Mert a hittan nem lépett túl az információadáson. Az ötös hittan jegy még nem jelent személyes Isten kapcsolatot.

Egy domonkos nővért 1949-ben, a rendek feloszlásakor hazaküldték rendből, hazament Hódmezővásárhelyre, ahol egy gyóntatótól megkérdezte, most mit csináljon? A gyóntató azt mondta, házasodjon meg, szüljön gyermekeket, mert az egész szerzetesség egy marhaság, kezdjen új életet. A nővér nem volt megelégedve a válasszal, elment egy másik atyához, aki azt mondta: Jaj de jó kedves nővér, hogy jött. Azzal, hogy a magyar állam feloszlatja a rendeket, azzal az Isten iránti fogadalmak nincsenek feloszlatva, önnek továbbra is szabad a kapcsolata a Jóistennel, végezze tovább az imádságait, és legyen hálás Isten iránt, és adja az embereknek, azt, amit megél az Istenel való kapcsolatban.

Éppen volt egy iskola, ahol hitoktatóra volt szükség. A nővér még néhány hónapot tanított, majd amikor a hitoktatást is betiltották, megszervezte, hogy házaknál legyen a hittan, ahol 10-15 fős csoportokban voltak a gyerekek, mindig más-más háznál, hogy a spiclik ne tudják megakadályozni. A kicsiket a középiskolások tanították, így ők a hit átadásban megkapták azt, amit Isten ad azoknak, aki a hitről tanúságot tesznek, az igazság világosságát. A kicsik pedig megérték a nagy hittanosokkal való együttlétet is, és ebben az esetben a hittan már nem információ átadása volt, hanem ennél jóval több, ami nem ideig-óraig tartó fénysugár volt, hanem állandó élő kapcsolat a nagyobbak és a kisebbek között. Bárcsak valahol meg tudnánk találni a kötelező hittan mellett olyan csoportos együttlétet, ahol a fiatalok megtapasztalják, hogy közünk van egymáshoz, tartsunk össze. Az ideig-óraig akartok fénysugarában gyönyörködni helyett, a keresztyén és katolikus hivatás ingyenes szolgálat, feladat, sokféle módon.

Egy idős bácsi látogatójának panaszolta, hogy egyedül érzi magát, nincs, aki meghallgatná őt. A látogatója felajánlotta, hogy időnként eljön hozzá, beszélgetni. Az egyedüllét óráira a bácsinak a következőt javasolta: Itt ez a szék, ez legyen az Úr Jézus széke. Ebbe a székbe senki ne üljön. Amikor panaszodni, vagy hálálkodni akar, akkor hajtsa oda a fejét az Úr Jézus ölébe, mert ebben Ő

ül, neki mindent elmondhat. Soha nem lesz többé egyedül. A bácsi így tett. Nemsokára meghalt. Ta-lálkozott a fia és a látogató egymással. Fia aggód-va mesélte, nem tudja mi történt az édesapjával. Minden rendeződött az utóbbi időben, hirtelen megváltozott, kedves és megértő volt, nem vádas-kodott. Nagyon türelmes, megértő, kiegyensúlyozott volt a lelke. De az nyomaszt – mondja a fia - hogy olyan természetellenes pózban volt, mikor meghalt, rá volt hajolva egy székre. A látogató elmondta: ne aggódjon, édesapjának ő mondta, hogy az a szék Jézus széke volt, akinek mindent elmondhatott, és Ő meghallgatta. Amikor a Kis Jézushoz odamegyünk és a pásztorok előtt meg-hajlunk, és a hódolatunkat fejezzük ki, így hajol-junk oda, ezzel a bizalommal, mint ahogy ez a bácsi megtette. Nem ideig-óraig, hanem egy olyan ajándékkal, amit Ő mutat meg közöttünk a megtestesülésével, és ne ideig-óraig tartson bennünk.

Másik fontos dolog! Manapság sokan mondják, Jézus magyar volt, mert a magyar nagyon kiváló nép. Ha magyar tökéleteskedésünket többre tartanánk másoknál, éppen Jézus szolgáló szeretete hiányozna belőlünk. Vigyáznunk kell arra, nehogy farizeusi gőg alakuljon ki bennünk. Nem kiválóságunk miatt jött el hozzánk, hanem a Mennyei Atya iránti engedelmességéből.

Egy olyan különös világban vagyunk, ahol Jézus nélkül nem ideig-óraig akarunk maradni. Egész életünket Jézus az Ő teremtésében akarja megújítani. Ez az egyetlen út.

A boldogságos Szűzanya, amikor a Kis Jézust kilenc hónapon keresztül hordozta, akkor magasztalásában nem egy farizeusi lélek volt, hanem minden szellemével, gondolatával, vágyával Isten előtt álló lélek volt, egyedüli az emberek között, aki mindig képes volt mindig az Isten magasztalásában maradni.

Azért vagyunk itt a lelkigyakorlaton, hogy taníts meg bennünket Mária, állandóan Isten dicsőítésében lenni!

Szomorúakat megvigasztalni

- az irgalmasság cselekedetei

Varga Kamill testvér

Egy tanmese szerint a békák fára mászó versenyt rendeztek. Mintegy 30 béka nevezett a versenyre, a zsűritagok kiválasztották a rét közepén álló magányos nyárfát, mely kétszer olyan magos volt, mint a többi, az erdő minden fája. Elindultak hát a versenyzők, s másztak rendületlenül felfelé. A közönség, pedig a földön álmélkodott, néhányan biztatták a versenyzőket, de a legtöbben inkább pesszimizmusuknak adtak hangot: Úgy sem fog sikerülni! A békák nem fára valók! Biztonságosabb lenne a földön. Úgy a fa dereka felé a fele társaság feladta a küzdelmet, s megfogadták a közönség azon részének tanácsát, akik lemászást, a verseny feladását javasolták. A 2/3-ad magasságig már csak alig 5 jutott el. S a közönség tagjai biztatták őket: Gyertek le! Úgy sem sikerülhet! Végül aztán egy béka maradt, aki nem törődve semmivel, csak mászott, s araszolt felfelé! Fel is ért a tetejéig. A közösség egy része, akik eddig pesszimizták voltak gyorsan váltottak: Én megmondtam, hogy sikerülni fog, ő fog győzni! Már előre tisztán látszott. Amikor leért riportot készítettek vele, de a riporter nagy ámulatára a béka siket volt! Ezért nem hallotta hát meg a siralmakat, a visszahúzó szavakat.

Felvetődik a kérdés, hogy milyenek a mi szavaink? Használ-

nak-e az embereknek? Buzdítjuk, bátorítjuk, vigasztaljuk vagy visszahúzzuk őket? Szókratész szerint egy szűrőt kell magunk elé tartanunk, mielőtt beszélünk:

- Igaz-e, amit mondani akarok?

- Használ-e, gyógyít-e, amit mondani akarok?

- Nekem kell-e azt mondanom?

Mennyivel könnyebb lehúzni, bírálni valakit, ilyenkor mintha kölcsönadnánk a nyelvünket a Sátánnak. A háta mögött kibeszélni. Talán ért valami sérelem a részéről, s megtalálom az indokokat, hogy miért is mon-

dok rosszat róla. Esetleg még egy kicsit fel is nagyítom: Á, ez nem hazugság! Csak az igazság!

Ha a kérdést föltennénk, hogy kell-e vigasztalni szomorú embertársainkat talán csak kevesen lennének, akik nemmel felelnek. A hogyanról azonban már biztosan megoszlanak a vélemények! Milyen giccses, lekezelő vigasztalás lenne, ha így próbálkoznánk: Isten szeret téged, mert szenvedéssel látogatott meg!

Talán inkább nézzük meg mit találunk a Szentírásban:

- Izaiás próféta idejében az Úr meghirdeti a szabadulást,

ezt olvassuk a 30. fejezetben: „Mert eljön az idő – mondja az Úr –, amikor jóra fordítom népemnek, Izraelnek sorsát – mondja az Úr. És visszahozom őket, hogy birtokukba vegyék ezt a földet, amelyet atyáinknak adtam... Azon a napon – mondja a Seregek Ura –, összetöröm az igát nyakukon és szétzúrom bilincseiket. Nem lesznek többé idegenek szolgálói, hanem az Úrnak, Istenüknek fognak szolgálni.” Az 51. fejezetben szintén olvashatunk a vigasztalásról: „Siont megvigasztalja az Úr, megvigasztalja minden romját. Pusztaságát olyanná teszi, mint az Éden, és sivatagját hasonlóvá az Úr kertjéhez. Öröm és vidámság lesz benne, hálaadás és dicséret szava zeng.” A 66. fejezetben pedig ezt olvassuk: „Mert a fiút, akit az anyja vigasztal, úgy vigasztallak meg én is titeket; [Jeruzsálemben leltek vigasztalást]. Ennek láttán örülni fog szívetek; csontjaitok, mint a fű, sarjadoznak.”

- A Zsoltárok (38, 39, 42, 55, 88, 102, 130, 137, 142) imádságaiban számtalanszor találunk olyan részeket, ahol a szomorúságban, szorongatásban lévő ember fohászkodik az Úrhoz segítségért, mert tudja, hogy földi ember nem tudja megvigasztalni, nem tud rajta segíteni. Talán az 55. Zsoltárból vett idézettel lehetne összefoglalni a szorongatott ember imáját: „Figyelj imádságomra, Uram, ne zárkózz el könyörgésem elől!”

- A Jób könyvét is itt lehetne idézni, hiszen az a szorongatott, szomorú ember életéről elmélkedik, s arról, hogy nem

lehet más menekvése a nagy bajokban, mint Isten.

Az Újszövetségben először is azt látjuk, hogy Jézus maga is megtapasztalja a szomorúságot, s Máté az Olajfák hegyén történetekről így ír: „Halálosan szomorú a lelkem – mondta nekik. – Maradjatok itt és virrasszatok velem!” Már megtörtént az utolsó vacsora, elmondta búcsúbeszédét, Júdás elárulta, s kiment éneklés közben az Olajfák hegyére, magában lenni, imádkozni, itt hozza meg a kereszthalál, a megváltás végső döntését.

Jézus igyekezett vigasztalni a szomorú embereket. Gondoljunk csak a naimi özvegyre, aki egyetlen fiának temetésére készült, Jézus őt oly módon vigasztalja meg, ami esze ágában sem lehetett addig. (Lk 7, 11-17)

A keresztfeszítés idején a jeruzsálemi asszonyok sírnak, a szomorú látvány miatt, de Jézus figyelmezteti őket: „Jézus hozzájuk fordult: „Jeruzsálem leányai – mondta nekik –, ne engem sirassatok. Inkább magatokat és gyermekeiteket sirassatok...” (Lk 23,28).

Az Emmauszba tartó tanítványok végtelenül szomorúak, s így tartanak hazafelé. Jézus melléjük szegődik, s megkérdezi hogy vagytok. Az írások feltárlásával megvigasztalódik szívük, majd a kenyértörésben felismerik Jézust, s a végén ezt mondják: nemde lángolt a szívünk! (Lk 24, 13-35)

Jézus megvigasztalja Mária Magdolnát, amikor vasárnap reggel kimegy a sírhoz, felkeres-

ni őt. (Jn 20, 11-18)

„Megesik a szíve”: lepráson, éhes tömegen, vakokon, fizetésképtelen szolgán, tékozló fiún, kirabolt emberen: szamaritanus, de igazából megesett a szíve az elesett emberiségen, megese a szíve mirajtunk!

„Ha szerettek, tartsátok meg parancsaimat, én meg majd kérem az Atyát, és más vigasztalót ad nektek: az Igazság Lelkét, aki örökké veletek marad.” (Jn 14, 15-16) A szövegben így szerepel más vigasztaló, tehát Jézus az első vigasztalónk, s ezután még jön más is. A görög nyelvben a paraklétos jelent közbenjárót, segítőt, vigasztalót, szószólót, „segítségül hívottat”. A parakaleó ige pedig jelent: odahívni, meghívni, inteni, felszólítani, kérni, vigasztalni, bátorítani, barátságosan biztatni, segítségül hívni.

Így azt mondom, hogy mi már meg vagyunk vigasztalva ez első számú vigasztaló, vagyis Jézus által, s a második számú vigasztaló a Szentlélek által, s így mehetünk mi is közbenjárni, segíteni, vigasztalni, egy jó szót szólni, inteni, felszólítani, bátorítani, biztatni, s lehetünk olyan emberek, akit segítségül hívhatnak!

A misekönyv egyik könyörgése így hangzik: “adj ajkunkra vigasztaló szavakat, ha elmagányosodott és reményvesztett emberekkel találkozunk...”!

A Hittani Kongregáció instrukciója a katolikus temetésről

Nemrég jelent meg a Hittani Kongregáció instrukciója a katolikus egyház temetési szertartásával és eljárásával kapcsolatban, amely segít helyesen látni a mai temetési szokásokkal kapcsolatos katolikus álláspontot.

A dokumentum összefoglalja az érvényes gyakorlatot, és leszögezi, hogy a temetés legteljesebb formája az elföldelés, de megengedett a hamvasztás is, jóllehet mindkét forma csak temetőben, vagy arra kijelölt kultikus helyen végezhető.

Az Ad resurgendum cum Christo (Hogy feltámadjunk Krisztussal) kezdetű instrukció első pontjában a Szent Tanítóhivatal 1963-as rendelkezésére hivatkozik: „Hűségesen őrizzék meg a hívek holttesteit eltemetésének szokásait.” A rendelkezés kimondja továbbá, hogy a hamvasztás önmagánál fogva nem ellenkezik a keresztény vallással.

„Időközben a hamvasztás gyakorlata jelentősen elterjedt nem kevés nemzetnél, de ezzel egy időben elterjedtek olyan eszmék is, melyek az egyház tanításával ellentétben állnak.” Ezen újabb jelenségek miatt a Hittani Kongregáció az Istentiszteleti Kongregációval, a Törvényszövegek Pápai Tanácsával, számos püspöki konferenciával és a Keleti Egyházak Püspöki Szinódusaival együtt alkalmasnak tartotta a jelen dokumentumot a közlésre, mégpedig azzal a céllal, hogy leszögezze a test eltemetésének tanbeli és lelkipásztori szempontjait, továbbá szabályokat állapítson meg a hamvasztás esetében a hamvak megőrzésével kapcsolatban.

Az utasítás második pontja teológiai megfontolásokat tesz. „Krisztus feltámadása a keresztény hit csúcsgazsága, melyet a húsvéti titok lényegi részeként hirdettek a kereszténység kezdetétől fogva. Halálával és feltámadásával Krisztus megszabadított bennünket a bűntől és új életet nyitott meg számunkra, továbbá ő a mi eljövendő feltámadásunk alapja és forrása. Ha igaz, hogy

Krisztus feltámaszt bennünket az utolsó napon, akkor bizonyos szempontból az is igaz, hogy már feltámadtunk Krisztussal, hiszen a keresztség révén belemerültünk halálába és feltámadásába, szentségileg hozzá váltunk hasonlóvá. Krisztus révén a keresztény ember halála pozitív értelmet nyer. Az egyház liturgiája ugyanis így imádkozik: „Mert híveid élete, Urunk, megváltozik ugyan, de meg nem szűnik, s amikor földi sátrunk leomlik, a mennyben örök otthon vár minket.” Az egyház ma is hirdeti, hogy a holtak feltámadása a keresztények hite: miközben hiszünk benne, leszünk keresztényekké!

Az ősi keresztény hagyományt követve az egyház állhatatosan ajánlja, hogy az elhunytak testét temetőben vagy más szent helyen temessék el. Az Úr halálára, temetésére és feltámadására emlékezve mindenekelőtt az elföldelés – magyarul a koporsós temetés – a legmegfelelőbb forma, mely kifejezi a test feltámadásába vetett hitet és reményt. Az egyház mint anya kíséri a keresztényt földi zarándokútján, Krisztusban az Atyának ajánlja és földi maradványait átadja a földnek abban a reménységben, hogy dicsőségben feltámad. A holtak eltemetésével az egyház megvallja a test feltámadásába vetett hitét és kiemeli az

emberi test magasztos méltóságát mint a személy lényegi alkotó részét.

Nem megengedhető tehát olyan magatartás és szertartás, mely a halál torz értelmezéséből ered, mint a személy teljes és végleges megsemmisülése, mint a „természet anyával” vagy a világmindenséggel való végső egybeolvadása, mint a reinkarnációs folyamat egyik állomása, vagy mint a végső megszabadulás a test „börtönéből”.

Ezenkívül a temetőben való temetkezés szokása megfelelően válaszol az elhunytakat övező vallásos érzületre, hiszen az elhunytak a keresztységük révén a Szentlélek templomává váltak és ezek a törékeny cserépedények a Szentlélekben szolgálva sok jót tettek. A temetőben történő temetés elősegíti továbbá az elhunytakra emlékezést és az értük mondott imát a család és a keresztény közösség részéről, nem kevésbé a vértanúk és szentek tiszteletét.

Ott, ahol egészségügyi, anyagi és társadalmi szempontok révén a hamvasztást választják, és az nem áll ellentétben az elhunyt kifejezett vagy

feltételezhető végakaratóval, az egyház nem támaszt tanbeli akadályt az ilyen gyakorlattal szemben, mert a holttest elhamvasztása nem érinti a lelket és nem akadályozza az isteni mindenhatóságot a test föltámasztásában, tehát nem tagadja tárgyilag a keresztény tanítást a lélek halhatatlanságáról és a test föltámasztásáról.

A Hittani Kongregáció temetési utasítása végül előírja, hogy az elhunytak hamvait szabályszerűen kell őrizni szent helyen, vagyis temetőben, vagy templomban, vagy a megfelelő egyházi hatóság által kifejezetten erre célra kijelölt helyen. A keresztények kezdettől fogva óhajtották, hogy halottaikat imádság és emlékezet övezze, éppen ezért sírjaik az ima és az emlékezés helyeivé váltak. Az elhunyt hívek az egyház része, mely vallja azok közösségét, akik előttünk zarándokként jártak ezen a földön. A hamvak szent helyen való őrzése megvéd továbbá attól a veszélytől, hogy megfeledkezzünk az értük mondott imáról és a rájuk való emlékezésről.

(Forrás: Magyar Kurir)

Várunk tanúságtételeket plébániai újságunkba!

Örömmel újságunkba várunk tanúságtételeket Isten megtapasztalásának élményéről, gondviseléséről, imameghallgatásról 1-2 oldal terjedelemben. Minden esetben **a plébánia e-mail címére (zala@ferencesekzeg.hu)**, névvel vagy monogrammal ellátva várunk ilyen írásokat.

A cikk megjelentetése egy helyi ferences atya jóváhagyása után lesz lehetséges.

Előre is köszönjük!

Hirdetések

- **Január 16-tól** ökumenikus imahét, hétfőn a Mária Magdolna, kedden az Evangélikus, szerdán a Ferences, csütörtökön a Református, pénteken a Kertvárosi templomban lesz istentisztelet este 6 órakor.
- **Minden csütörtökön és pénteken** egész napos Szentségimádást tartunk a Szent Ferenc kápolnában.
- **Február 2-án** Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepe, február 3-án, pénteken és vasárnap Balázs áldásban részesítjük a kedves testvéreket.
- **Február 4-én**, szombaton engesztelő zárándoklatra megyünk Búcsúszentlászlóra.

web: www.ferencesekzeg.hu

Anyakönyvi hírek decemberben

Kereszteltek:

Salamon Dávid, Bécs Borbála,
Wolf Luca, Balog Sándor Krisztofer,
Farkas Áron, Horváth Lorena Ketrin

Házassultak:

Molnár Ernő Károly – Pónác Mária Rozália

Elhunytak:

Németh Lászlóné/Horváth Katalin,

Lantos Sándorné/Pers Margit, Szabó
Lászlóné/Mihályi Amália,
Kustán Tiborné/Pöszér Mária,
Nemcsics György, Bajsz József,
Rákos Dezsőné/Györe Margit,
Rác Jánosné/Hász Erzsébet,
Dr. Hajba Ferencné/Lakatos Rozália,
Porubszky Lászlóné/Boros Emília,
Horváth Mátyás, Gróf Sándor,
Méhes Imre

Plébánia iroda nyitva tartása:

Hétfő: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Kedd: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Szerda: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Csütörtök: 8.00-11.00 és 14.00-18.00
Péntek: 8.00-11.00
Telefon: +36 (92) 315-143
E-mail: zala@ferencesekzeg.hu
web: www.ferencesekzeg.hu

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Ferences Plébánia havilapja
8900 Zalaegerszeg, Gasparich u. 1.

Felelős Kiadó: Fr. Ocsovai Grácián OFM
Szerkesztés, kivitelezés:
Szulyovszky Endre, RITEND Bt.

Ára: 150 Ft

Megjelenik minden hónap második vasárnapján.